

5 PONTBAN, HOGYAN VÁLT ÖNJÁRÓVÁ A BRÜSSZELI HÁBORÚS GÉPEZET

— A TISZA LENNE AZ UTOLSÓ FOGASKERÉK —

ALAPJOGOKÉRT
KÖZPONT

5 PONTBAN, HOGYAN VÁLT ÖNJÁRÓVÁ A BRÜSSZELI HÁBORÚS GÉPEZET

- A Tisza lenne az utolsó fogaskerék -

A brüsszeli háborús gépezet ma már nem egyszerűen Ukrajna „támogatásáról” szól, hanem egy önjáró politikai–gazdasági rendszerré vált, amely Európát lépésről lépésre a keleti szláv konfliktushoz láncolja. Az Alapjogokért Központ öt olyan hatásmechanizmust azonosított, melyek e gépezet fogaskerekeit hajtják. Ezek a következők:

- (1) Brüsszel téves geopolitikai helyzetértékelése Oroszország totális legyőzhetőségéről;
- (2) Mesterségesen generált érzelmi-ideológiai elköteleződés Ukrajna mellett;
- (3) A „felismerés”, hogy a jelenlegi globalista brüsszeli elit, illetve a kijevi háborús maffia politikai túlélésének egyetlen záloga a háború folytatása;
- (4) Mely lehetőséget biztosít Brüsszel számára a figyelem elterelésére a migráció, a genderideológia, valamint az elhibázott szankciós politikából fakadó társadalmi feszültségekről;
- (5) Végezetül a hadigazdaság felpörgése, a multinacionális nagytőke háborús nyereszkeedéshez fűződő pénzügyi érdeke, mely a tagállami – adófizetői – források kárára valósul meg.

A Brüsszel-Kijev-koalíció tervei előtti egyetlen akadály Magyarország jelenlegi, békepárti és realista vezetése. Ahhoz, hogy a háborús kommunikáció, a fegyverkezés és a kontinens adósságverembe taszítása kiteljesedjen, és megvalósuljon a Zelenszkij-terv – Ukrajna beléptetése az Unióba 2027-ben – kormányváltásra van szükségük Budapesten. Orbán Viktor helyére egy olyan politikust szándékoznak ültetni, aki könnyen befolyásolható és képtelen nemet mondani a vele szemben megfogalmazott követelésekre. Olyat, mint Magyar Péter.

VEZETŐI ÖSSZEFOGLALÓ

Forrás: Index

A brüsszeli háborús eskaláció új, gyorsuló szakaszba lépett. Nem pusztán az ukrainai konfliktus „támogatásáról”, hanem egy olyan európai politikai–gazdasági pálya rögzítéséről van szó, amely a kontinens közvéleményét, intézményeit és költségvetéseit tartósan a háború logikájához igazítja **és lépcsőről lépésre közelebb visz a háborúhoz.** Az eskalációs irányvonal ma már nem alkalmi döntésekből áll, **önjáró rendszerre vált.** A folyamat célja: Európa békeképességének gyengítése, a szuverén döntéshozatal szűkítése és a föderális végső fordulat elérése, valamint a tagállami társadalmakra terhelt, hosszú távú finanszírozási kényszer erősítése.

Mindez közvetlenül érinti Magyarország biztonság- és geopolitikai mozgásterét, miközben Brüsszel egyre nyíltabban avatkozik bele a magyar választásokba Magyar Péter oldalán. A háborús szövetség nem olyan miniszterelnököt akar Budapesten, aki a magyar utat járja és védelmezi hazája érdekeit, hanem olyat, aki **könnyen manipulálható, zsarolható, és képtelen nemet mondani. Világos, hogy az ő céljaiknak a Tisza vezére felel meg a leginkább.**

A brüsszeli eskalációt **öt jelentős tényező** gyorsítja:

- (1) A háborús koalíció egy **téves geopolitikai alapvetésből** indul ki, mely szerint Oroszország teljesen legyőzhető az ukrainai hadszíntéren, sőt, a totális győzelem rezsimváltásba torkollik Moszkvában.
- (2) Brüsszel évek óta tartó háborús politikai kommunikációja egy végzetes hazugságspirálba fejlődött, mely mesterségesen generált olyan **érzelmi és ideológiai impulzusokat, amelyek a Kijev melletti teljes elköteleződéshez vezettek.**
- (3) A brüsszeli és kijevi elit realizálta, hogy a háború folytatása politikai túlélésük záloga: egy Oroszország nem teljes és totális összeomlásával megvalósuló béke ugyanis felvetné (fel fogja vetni) az uniós és nyugati elitek pénzügyi (és morális) felelősségét – mire ment el pontosan az

Ukrajnának folyósított több száz milliárd euró –, valamint egy új ukrán elnökválasztás perspektíváját, tehát Zelenszkij bukását.

- (4) A vérontás eskalációja alkalmas arra, hogy **átalakítsák Európa problématerképét** és – egyféle „pokoli tisztítótűzként” – eltereljék a figyelmet a tömeges migráció, a genderideológia és az önsorsrontó szankciós politika által okozott gazdasági nehézségek társadalmi hatásáról.
- (5) Önálló életre kelt hadigazdaság: kiépült egy, a háborún komoly profitot termelő **katonai-politikai-ipari** komplexum, mely jelentős bevételekhez jut a háború folytatása révén. Az uniós költségvetés magává tette ezt a logikát, ami súlyos adóemeléseket von maga után.

Az eskaláció öt motorja három – magyar szempontból kiemelt jelentőségű – területen érhető tetten:

1. **Brüsszel és a háború – kommunikációs hadviselés:** a nyugat-európai politikai vezetés egyre nyíltabban készíti fel a közvéleményt az eskalációra, miközben a békepárti álláspont letörésére törekszik. Ebben a közegben a deeskalációt képviselő államok, így Magyarország is, fokozott politikai támadások célpontjává váltak.
2. **A „Fizessen Európa, szállítson Amerika”** modell intézményesülése: a háborús beszerzések új rendszere körvonalazódik, amelyben az európai szövetségesek finanszírozzák az amerikai eredetű kulcsképessegek Ukrajnába juttatását. A konstrukció fenntartja Európa függését a külső gyártási és szállítási kapacitásoktól, miközben a kontinens védelmi és pénzügyi mozgástere szűkül.
3. **Ukrajna finanszírozása – a hosszú távú elköteleződés valódi természete:** az Ukrajna felé irányuló pénzügyi vállalások egyre inkább többéves, strukturális rendszerré válnak. A költségek beépülnek az uniós költségvetési logikába, és végső soron megszorítások, adóemelések vagy új uniós bevételi igények formájában a tagállami társadalmakat terhelik. Gazdasági sakk-matt.

A brüsszeli pálya összhatása egyértelmű: Európa egyre kevésbé a béke előkészítésére, és egyre inkább a konfliktus fenntartására rendezkedik be. **Magyarország akkor jár el helyesen, ha ragaszkodik a magyar úthoz, és következetesen a deeskalációt képviseli,** bővíti a szuverén döntéshozatal lehetőségét, és a saját védelmi képességeinek megerősítését nem külső politikai elvárások, hanem nemzeti érdek alapján valósítja meg.

A BRÜSSZELI HÁBORÚS ESZKALÁCIÓ HÁROM KIEMELT TERÜLETE

1. BRÜSSZEL ÉS A HÁBORÚ – KOMMUNIKÁCIÓS HADVISELÉS

A háborús pszichózis mára minden eddiginél erősebben bűvkörébe kerítette a nyugat-európai közvéleményt. Ennek oka elsősorban a „Hajlandók Koalíciója” vezetőinek – Párizs, Berlin és London – nyilatkozataiban és konfrontatív retorikájában keresendő. A nyugat-európai liberális-progresszív elit politikai túlélését végérvényesen összekötötte az ukrajnai konfliktus fenntartásával. Ezért kívánják támogatni akár súlyos további vérveszteségek árán is Zelenszkij elnököt és ezért jelenik meg a háborús retorika egyre hangsúlyosabban a politikai kommunikációjukban.

Forrás: The Art Newspaper

A kommunikációs hadviselés három európai vezérszónoka: az angol kormányfő, Keir Starmer, a francia elnök, Emmanuel Macron és a német kancellár, Friedrich Merz. Starmer, a háború folytatása iránt leginkább elkötelezett vezetők egyike, nem köntörfalazott céljaival kapcsolatban: 2025 júniusában, egy glasgow-i hajógyárban tartott [beszédében](#) bejelentette a stratégiai védelmi felülvizsgálati tervet, majd úgy fogalmazott, „az Egyesült Királyságnak készen kell állnia a háborúra.” A brit vezérkari főnök is arra [figyelmeztette](#) az Egyesült Királyság „fiait és lányait”, hogy hamarosan hadba kell vonulniuk.

A francia államfő szintén nagy prioritást tulajdonít annak, hogy felkészítse a közvéleményt a lehetséges eszkalációra és letörje a békepárti ellenállást. [Tavaly novemberben](#), az oroszok által támasztott, Európára leselkedő „egzisztenciális veszélyre” figyelmeztetett, majd bejelentette a kezdetben önkéntes alapú sorkatonai szolgálat visszavezetését. Tette mindezt nem sokkal azután, hogy a teljes francia és európai nyilvánosságot megzavarta és feldühítette Fabien Mandon, a francia hadsereg fejének [kijelentése](#), amely még brit kollégájánál is fenyegetőbb formát öltött:

„fel kell készülnünk arra, hogy elveszítjük gyermekeinket és gazdaságilag szenvedni fogunk”, ha meg akarjuk védeni magunkat Moszkvával szemben.

Eközben Berlin is hasonló módon eszkalálta politikai kommunikációját. Alfons Mais, a német vezérkari főnök tavaly szeptemberben így [fogalmazott](#): „alapvető szükséglet, hogy a hadsereg megfelelően készen álljon a háborúra 2029-ig.” Friedrich Merz kancellár pedig novemberben olyan kijelentést tett, amely az elmúlt 80 évben egyetlen hivatalban lévő német vezetőtől sem hangozhatott volna el. [Közölte](#), hogy Berlin célja felépíteni „Európa legerősebb konvencionális hadseregét.” Majd idén januárban még merészebben [fogalmazott](#) egy közös európai haderő stratégiai képességeiről: habár – egyelőre – elveti a német nukleáris fegyverek gyártását és telepítését, „Berlin nem zárkózna el a közös európai nukleáris ernyő gondolatától.”

Mindemellett az Európai Unió jelenlegi és volt vezetői is jelentős mértékben hagyatkoznak a háborús szólamokra. Ursula von der Leyen bizottsági elnök még márciusban azt [mondta](#): „Oroszország konfrontációra készül az európaiakkal.” A Tisza pártot is magában foglaló Európai Néppárt vezetője, Manfred Weber pedig egyenesen [odáig ment](#), hogy reméli, eljön az a pont, amikor „az Unió zászlaja alatt érkeznek katonák Ukrajnába.” Donald Tusk, korábban az Európai Tanács elnöke, jelenlegi lengyel kormányfő is hasonló álláspontra helyezkedett, decemberben úgy [fogalmazott](#): „a választás egyszerű: vagy pénzt adunk ma, vagy vért holnap.”

Miközben más tagállami vezetők és az uniós bürokraták minden áron a konfliktus eszkalációjára törekednek, Orbán Viktor magyar miniszterelnök minden megnyilvánulásában a mielőbbi béke és a tárgyalásos rendezés fontosságára hívja fel a figyelmet a háború 2022-es kitörése óta. A kormányzat legfontosabb jelszava a harcokból való kimaradás, amely szöges ellentéte a Brüsszelsből és más európai fővárosokból érkező, háborús pszichózis fűtötte retorikának.

A háborús gépezet működéséhez nem csupán a tagállami és brüsszeli vezetők, illetve politikusok szolgáltatják a muníciót. Fontos kiemelni a fősodratú médiát is, amely elsősorban felerősíti a konfliktus elhúzódását kívánó hangokat, másrészt maga is gerjeszti a feszültséget a kontinensen „szakértők” írásaival és véleménycikkeivel. A brüsszeli erőközpontot kiszolgáló Euractiv például januárban az észak-európai államok nukleáris fegyverkezése [mellett szállt](#) síkra, amikor úgy fogalmazott, „nukleáris fegyverekkel ellátott ragadozók határvidékén a korábbi szerződésen alapuló önmegtartóztatás nem működőképes a mai biztonsági környezetben.

2. A „FIZESSEN EURÓPA, SZÁLLÍTSON AMERIKA” MODELL INTÉZMÉNYESÜLÉSE

Brüsszel „Ukrajna támogatásának” retorikája mögött egy olyan hadigazdasági struktúrát épít ki, amely Európát nem a béke előkészítésének, hanem a konfliktus fenntartásának pályájára állítja. Mindez jelentős költségekkel jár, melyek jelentős része ráadásul elhagyja a kontinenst és Amerikába áramlik. Az eurokrata elit tehát menthetetlenül a fegyverkezés útjára lépett. Magyarországnak ebben a helyzetben is a deeszkaláció, a szuverén döntéshozatal és a saját védelmi képességek megerősítésének irányát kell követnie.

A brüsszeli háborús politika ma már nem eseti döntésekben, hanem tartós mechanizmusokban mérhető. Az USA – a Trump-korszak logikáját követve – nem a korábbi, közvetlen támogatási modell szerint jár el, hanem olyan konstrukciót működtet, amelyben az európai szövetségesek finanszírozzák az amerikai eredetű, kulcsfontosságú katonai képességeket. A NATO által koordinált [Prioritised Ukraine Requirements List](#) (PURL) ennek a fordulatnak az intézményi kerete. A szükséges eszközcsomagokat a NATO európai főparancsnoka (*Supreme Allied Commander Europe – SACEUR*) azonosítja. A fegyverrendszerek amerikai gyártmányúak, míg a finanszírozás NATO-szövetségi forrásból történik.

Forrás: Patriot lég- és rakétavédelmi rendszer/NATO

A modell működése számokkal is igazolható. A NATO 2025. decemberi tájékoztatása szerint a szövetségesek és partnerek több mint [4 milliárd](#) dollár értékben járultak hozzá a PURL-csomagokhoz. A norvég kormány ugyanezen időszakban [jelezte](#), hogy Norvégia, Hollandia és Németország egy 500 millió dolláros csomagot támogat. Mark Rutte, a NATO főtitkára [megerősítette](#): a kezdeményezés keretében az Egyesült Államokban gyártott katonai eszközök szövetségesi és partneri finanszírozással jutnak el Ukrajnába. A konstrukció tehát nem eseti megoldás, hanem ismétlődő és bővülő rendszer.

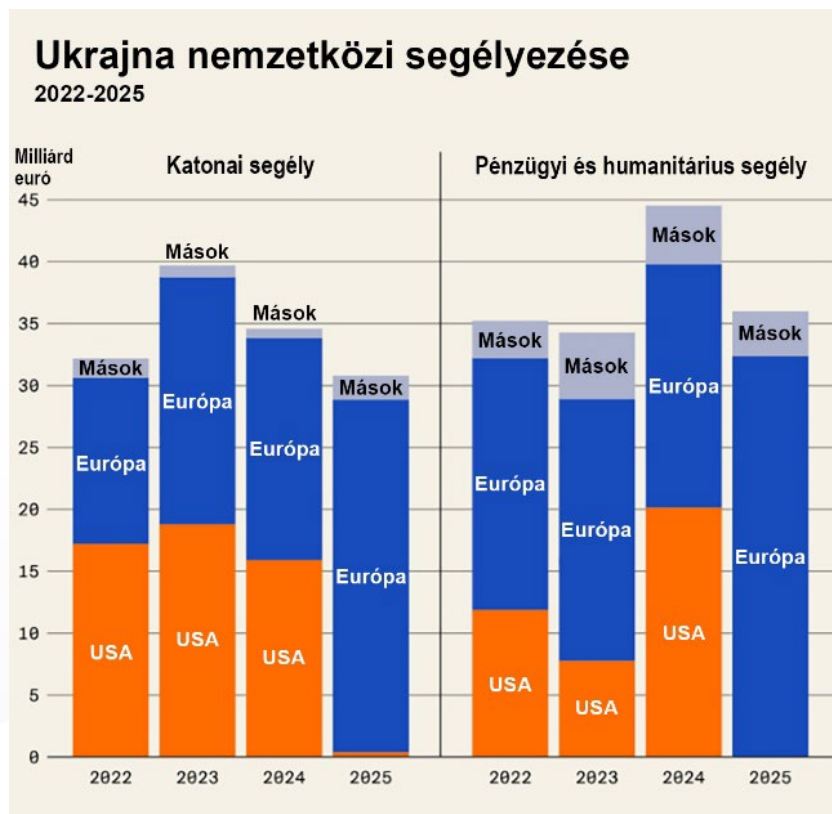
A fegyverrendszerek szintjén a PURL-csomagok olyan kategóriákat érintenek, mint a légvédelmi rendszerek, precíziós irányítású rakéták és nagy mennyiségű lőszer. Ezek a képességek a modern hadviselés legköltségesebb és technológiailag legösszetettebb elemei közé tartoznak. A konstrukció lehetővé teszi, hogy egyes eszközök gyorsan európai készletekből kerüljenek átadásra. Az Egyesült Királyság parlamentjének kutatási háttéranyaga ([CBP-10308](#)) szerint például több európai szövetséges által birtokolt Patriot légvédelmi rendszerek átadása várható, amelyeket az Egyesült Államok később pótol. Ugyanakkor a pótlás az amerikai gyártási és szállítási kapacitásokra épül. Ennek következtében Európa a kulcsfontosságú katonai képességek terén továbbra is az USA ipari hátterére támaszkodik.

Brüsszel EU-s szinten is hosszú pályára állítja a háborús beszerzéseket. Az Európai Parlamentben [jóváhagyott](#) 90 milliárd eurós hitelcsomagból 60 milliárd kifejezetten a védelmi képességek erősítésére és katonai beszerzések támogatására szolgál. A két pálya – NATO/PURL és EU-hitel – ugyanabba az irányba tolja Európát: a háború finanszírozása immár nem kivétel, hanem rendszer.

3. UKRAJNA ÉS A HÁBORÚ FINANSZÍROZÁSÁNAK VALÓDI TERMÉSZETE

A folyamatos magyar figyelmeztetések ellenére az Ukrajna irányába megjelenő [európai pénzügyi vállalkások](#) már ma nagyságrendekkel meghaladják bármely más külső szereplőjét. A támogatás szerkezete egyre inkább intézményesül: az alkalmi segélycsomagokat többéves pénzügyi mechanizmusok váltják fel. A költségek beépülnek az uniós költségvetési rendszerbe. Előteremtésükre

az egyetlen reális forgatókönyv a lakosságtól való jelentős elvonásokkal jár. A kockázat jelentős: a brüsszeli út a hazai gazdaságra és a magyar családokra elviselhetetlen terheket róna.

Forrás: Kiel Institute

Lényegében ezt a költségvetési realitást erősítette meg [Friedrich Merz német kancellár kijelentése](#) is, amikor elismerte: a jelenlegi formájában működő német jóléti állam már nem finanszírozható a gazdaság teljesítményéből. A német politika ezzel nyíltan szembesül azzal a strukturális korláttal, amelyre Magyarország már korábban figyelmeztetett: a demográfiai és növekedési kilátások mellett a jóléti rendszerek bővítése és az új, tartós külső kötelezettségek egyidejű vállalása nem fér meg egymás mellett. Amennyiben Európa legnagyobb gazdasága is kiigazításra kényszerül, az azt jelzi, hogy a közös pénzügyi vállalások növelése nem egyszerű politikai döntés, hanem közvetlen újraelosztási következményekkel járó gazdasági kényszer.

Ebbe a folyamatba illeszkedik [a 90 milliárd eurós hitelcsomag](#), amelyet az Európai Unió a pénzpiacokon felvett közös kötvénykibocsátásból finanszíroz. A hitelt az Európai Bizottság veszi fel az EU költségvetésének garanciájával, majd azt Ukrajnának adja át. A törlesztés csupán abban az esetben terhelné Kijevet, ha Oroszországot jóvátétel megfizetésére lehetne kötelezni, ami a konfliktus jelen állása szerint kizárt. A konstrukcióhoz Magyarország nem csatlakozott, azonban az uniós garancia miatt a közös pénzügyi rendszer várható válságának negatív hatásai így is megjelenhetnek.

A mintegy [700 milliárd eurós védelmi finanszírozási keret](#) már túlmutat az alkalmi segélyen. A javaslatok hosszú távú biztonsági garanciákhoz, [közös európai kapacitásépítéshez](#) és tartós katonai támogatáshoz kapcsolódnak. A források nem egyetlen alpból származnának: közös uniós hitelfelvétel, növekvő nemzeti védelmi költségvetések, átcsoportosított uniós programok, valamint pénzügyi intézmények és

magántőke bevonása együtt alkotná a rendszert. Ezzel párhuzamosan a körülbelül 800 milliárd eurós, tízéves újjáépítési program az ukrán gazdaság helyreállítását és modernizációját célozza. Ugyanakkor a piaci szereplőktől nem elvárható, hogy egy ilyen kockázatos vállalkozásba komoly összegekkel vegyenek részt, főleg nem százmilliárdokkal. Mivel ezek a tervek a kiadásokat egy állandónak vélelmezett biztonsági helyzethez kötik, jellegük már strukturális elköteleződést jelent.

Brüsszel két legyet ütne egy csapással: felgyorsítaná Ukrajna uniós csatlakozását, és az Unión belüli federalizációs folyamatot – azon az áron, hogy mind Ukrainát, mind a jelenlegi tagállamokat súlyos adósságverembe taszítaná. Amennyiben a költségvetés, a beruházási ciklus és a biztonsági rendszer tartósan külső finanszírozásra épül, a gazdasági integráció *de facto* megelőzi a jogi integrációt. A tartós kamattemherrel járó közös hitelfelvétel nem kezelhető pusztán egyszeri kiadásként. Mivel a tagállamok költségvetési mozgástere korlátozott, az ilyen kötelezettségek kezelése jellemzően új bevételi források megjelenéséhez vagy a meglévő adó- és díjstruktúrák módosításához vezet, ami egyet jelent a megszorításokkal és az adóemelésekkel. Ez a folyamat bontakozik ki a Tisza Párt programjában is.

Ebben az összefüggésben a 2027-es csatlakozási céldátum nem retorikai irányjelzőként jelenik meg, hanem politikai vállalásként, amelyhez a pénzügyi eszközöket már most igazítják. Ugyanakkor a jelenlegi megközelítés nem a stabilitásból vezeti le a tagságot, hanem tarthatatlan ukrán vállalásokra és az orosz katonai vereség irreális elvárására épül.

ÖSSZEGZÉS

A brüsszeli háborús eszkaláció új, gyorsuló szakaszba lépett: a konfliktus fenntartása ma már nem elszigetelt politikai döntésekből, hanem egymást erősítő kommunikációs, intézményi és pénzügyi mechanizmusokból álló rendszerré vált. **A brüsszeli út lényege**, hogy Európa közvéleményét, intézményeit és költségvetéseit tartósan a háború logikájához igazítja, miközben szűkíti a szuverén döntéshozatal mozgásterét, és a tagállami társadalmakra tolja át a költségeket. **Ezzel szemben a „magyar út”** a deeszkalációra, a szuverén döntéshozatalra és a nemzeti érdek következetes képviselésére épül.

Brüsszel egyre nyíltabban próbál beleszólni a magyar belpolitikai folyamatokba is. A háborús irányvonal fenntartásához Brüsszelnek olyan magyarországi *avatarra* van szüksége, aki könnyen manipulálható, zsarolható, és képtelen nemet mondani. A brüsszeli út belső politikai feltételeinek megteremtése és a magyar út megtörése ugyanannak a stratégiának a része: **a döntési szuverenitás gyengítése kívülről és belülről egyszerre.**

A folyamat három kiemelt területen ragadható meg. Elsőként **a kommunikációs hadviselésben**: a „hajlandók koalíciója” vezetőinek eszkalációs retorikája és a fősodratú média által felerősített narratívák a konfliktus fenntartását normalizálják, a békepárti álláspontokat pedig politikai nyomás alá helyezik. Másodszor, **a „Fizessen Európa, szállítson Amerika” modell intézményesülésében**: a NATO/PURL-keretben európai finanszírozásból, döntően amerikai gyártmányú kulcsképessegek jutnak Ukrajnába, miközben Európa ipari és szállítási függése fennmarad. Harmadszor, Ukrajna finanszírozásának valódi természetében: a közös hitelfelvételre, növekvő védelmi kiadásokra és uniós átcsoportosításokra épülő többéves konstrukciók a háborús költségeket rendszerszintű normává teszik, és a költségeket végső soron a tagállami társadalmakra terhelhetik.

A brüsszeli pálya összhatása egyértelmű: Európa egyre kevésbé a béke előkészítésére, és egyre inkább a konfliktus fenntartására rendezkedik be, miközben nő a politikai nyomás a deeszkalációt képviselő szereplőkön. **Magyarországnak a saját útját kell járnia**, miközben felkészül a Brüsszel felől érkező nyomásgyakorlás fokozódására.